

Advent en de sterren

De eerste zondag van de vier adventszondagen was 28 november. De laatste adventszondag is 19 december, waarmee we bijna bij de winterzonnenuwende zijn. We hebben dan een "gat" van vijf dagen tot Kerstavond op 24 december en het feest van de geboorte van het kind in de kribbe dat ons naar de Heilige Nachten leidt. Een belangrijk punt in de kosmologie is de betekenis van deze "tussenruimte". Precisie is een functie van machines, niet van leven. Zo zien we bijvoorbeeld dat in de cyclus van het jaar de feesten niet precies op de astronomische zonnenuwendes/equinoxen vallen, maar dat er een tussenruimte van enkele dagen is. Ook al is de berekening een belangrijk instrument in de sterrenkennis, wanneer men de werkelijkheid betreedt, stuit men voortdurend op onnauwkeurigheid. Bijvoorbeeld, de geometrische vormen die ontstaan door de geocentrische banen van de planeten komen nooit terug om zich te sluiten in een exacte vorm, maar laten een beetje ruimte voordat de nieuwe vorm begint. Of men realiseert zich dat de meeste getallen in kosmologische metingen vaak een beetje verschuiven als gevolg van de excentriciteit van planeetbewegingen of andere factoren. Of een meetgetal zal heel vaak niet exact zijn maar eindigen met een decimaal getal dat doorloopt tot in de "eeuwigheid", zoals Phi, de Gulden Snede, die doorloopt tot in het oneindige na het decimaal getal. De "tussenruimte" houdt een diepgaande spirituele waarheid in op vele gebieden van esoterie. Deze openingen moeten dus gevierd worden omdat zij het ademende levenselement vertegenwoordigen, zelfs het spirituele element, dat voortdurend de mechanisering van de kosmos verhindert.

Hoe kunnen we een kosmologisch bewustzijn in deze Adventstijd brengen? Ten eerste is het belangrijk te onthouden dat wij in de astrofotografie er steeds naar streven de moderne mechanistische materialistische kijk op de kosmos van sterren om te vormen tot een spiritueel perspectief. Dit betekent dat wij de sterren leren "zien, horen en uiteindelijk kennen", niet als materiële objecten "daarbuiten" in de ruimte, maar als sferen van bewustzijn en wezens waarmee wij ons bewustzijn trachten te verenigen. De materiële objecten zijn voor ons slechts de noodzakelijke aanknopingspunten in onze tijd van objectbewustzijn, die wij moeten gebruiken, maar die wij nu beginnen te transformeren door middel van geestelijke kennis. We beginnen met opnieuw te erkennen dat de sterren ons eigen wezen zijn, bijvoorbeeld, de dierenriem is onze menselijke vorm, Saturnus leeft in onze beenderen en ons karma en ons geheugen en Jupiter in ons zenuwstelsel, ons denken en onze idealen en doelen voor de toekomst. Deze waarheid wordt prachtig weergegeven door Rudolf Steiner in zijn vers over de Isis Sophia, die door Lucifer werd "gedood" en weggevoerd naar de wereld

van de "ruimte". Maar het vers gaat verder met: "De Christuswil die in de mens werkt, zal u [Sophia] bevrijden van de banden van Lucifer [de illusie van de materie] en op de zeilen van de geestes kennis in de menselijke zielen, u wekken tot nieuw leven." Dit is het pad van de astrofisie. Laten we dus beginnen met het ruimtelijke en het tijdelijke als uitgangspunt om nieuw licht te brengen in ons begrip van de tijd van Advent.

De periode van Advent is vier weken, maar om precies te zijn, is het vier zondagen. Dit onderscheid is van het grootste belang. Waarom? Vier weken is 28 dagen. Dit is een maancyclus. De Maan doet er 27,3 dagen over om een siderische omloop te voltooien (dat wil zeggen van een sterpunt en terug naar dat sterpunt) en 29,5 dagen voor de cyclus van nieuwe maan tot nieuwe maan (dat wil zeggen van conjunctie met de Zon tot de volgende conjunctie met de Zon). Deze synodische periode is iets langer omdat de Zon ook beweegt moet de Maan dat stuk dus inhalen. Deze 28/29-daagse cyclus heeft een interessante en significante correlatie met de baan van Saturnus, die 29,45 jaar voor één volledige cyclus of baan nodig heeft. De tijd van de Maan weerspiegelt de tijd van Saturnus. In deze correlatie kunnen we een glimp opvangen van de diepgaande wijsheid in de kosmos die zich openbaart in ritme en verhoudingen. We hebben de Maan, de sfeer die het dichtst bij de Aarde staat, als een soort microkosmisch beeld van Saturnus, de sfeer die in de periferie van onze kosmos ligt (in termen van de klassieke planeten). De omloopdagen van de een zijn hetzelfde als het omloopjaar van de ander. Deze astronomische realiteit weerspiegelt een diepere waarheid. Zowel Saturnus als de Maan zijn diepgaand gecorreleerd met incarnatie. Ze staan aan beide "uiteinden" van onze reis tussen dood en een nieuwe geboorte en zijn beide diep verbonden met belichaming. In de sfeer van Saturnus ronden we onze lange ervaring na één incarnatie af en richten we onze aandacht ook op de terugkeer in een nieuwe incarnatie. Daarom wordt de Saturnus-sfeer vaak de tijd van de kosmische middernacht genoemd. Hier in de Saturnus-sfeer vormen wij het zaad, of de blauwdruk zelfs, voor onze komende incarnatie in de boezem van verheven wezens. Dit "zaad" of karmisch plan is zo groot als het universum (we spreken natuurlijk niet ruimtelijk) en het is dit plan dat dan de basis wordt voor ons karma, zelfs voor het fysieke organisme. Deze zaadvorming in het Saturnusrijk ontvangt de twaalfvoudige menselijke vorm uit de dierenriem die de basis wordt voor onze ego-ervaring op Aarde. Ook wordt in dit zaad het "masterplan" voor ons karma ingeprent. In de Maan-sfeer krijgt dit zaad of plan gestalte. Rudolf Steiner beschrijft een moment, dat in de astrofisie kan worden berekend, waarop de mens in de Maan-sfeer, voorafgaand aan de incarnatie, een "verlies" ervaart. Het is het moment waarop het "geestzaad" zich verenigt met de embryo-creatie op de Aarde. Het is dan dat de mens zich omkeert naar het komende leven en de wezens van de Maan-sfeer, de mensen-engel, aan het werk gaat. Want het is in de Maan-sfeer dat gedurende de tien maanmaanden van de dracht, dit plan (samen met alles wat wij op de terugreis door de kosmische sferen hebben opgepikt) in het embryo in de schoot van de moeder wordt geweven. Wij worden vlees. In de sfeer van de Maan wacht ons ook datgene, wat uit de vorige incarnatie als te bezoedeld was achtergelaten om in hogere sferen binnen te gaan, datgene wat deel uitmaakte van onze lagere natuur, en wordt ook in ons wezen opgenomen voor de komende incarnatie. Dus, in dit 28/29 ritme hebben we zowel de Maan, onze laatste springplank naar de Aarde, als Saturnus, ons allereerste begin naar een nieuwe incarnatie. Beiden zijn nauw verbonden met ons "lichaam".

Toch is er, zoals gezegd, een belangrijk onderscheid in de Advent. Het wordt niet zozeer gedefinieerd als 28 dagen of vier weken, maar is meer gericht op de vier zondagen, d.w.z. de vier zonnedagen die naar Kerstmis leiden. In juist dit detail zit de crux van de Advent, in die zin dat het wijst op de Zon, niet de Maan, en de taak van de Zon in het vervangen van de Maan. Dit wijst ons op het werk van Rudolf Steiner in het onthullen van de pre-aardse offerdaden van Christus ter voorbereiding op de belichaming in het fysieke lichaam¹. Met het aansteken van de vier Adventskaarsen maken wij ons dus bewust van dit proces van het licht, "het ware licht dat iedereen verlicht", de geestelijke Zon, die de incarnatie nadert. Het is juist deze dynamiek tussen de Zon en de Maan in ons die de inhoud vormt van onze activiteit tijdens de Advent. Ook wij moeten door offers ons eigen wezen, onze Maannatuur, voorbereiden op de geboorte van het Licht, zodat de Zon in ons de Maan in ons kan vervangen en transformeren. Saturnus en Maan gaan over onze vleeswording, het binnengaan in het karma van het aardse bestaan. Advent gaat over onze voorbereiding op, niet alleen Kerstmis, maar op de hele andere helft van de cyclus van het jaar tot de zomer, die gaat over de verdere transformerende kracht van de Christus in ons en in de Aarde om ons en de Aarde naar de toekomst te leiden.

We hebben niet alleen dit kosmologisch temporele (tijd)ritme in de Advent, maar we hebben ook een ruimtelijke/temporele activiteit tijdens de Advent die ons kan helpen in ons werk om te "spreken" tot de

¹ Zie hiervoor ook; [PERIKOPENNOTITIES](#) van Joep Eikenboom, MAANDAG 8 APRIL 2019 Christus' daden voor de ontwikkeling van mens en mensheid; bij 'Drie geestelijke voorstadia van het mysterie van Golgotha'

kosmos van de sterren. In onze tijd doorkruist de Zon tijdens de Advent de eigenlijke sterren van het sterrenbeeld Schorpioen (zie nu de afbeelding hierboven van de Zon in de Schorpioen). De Zon ging op 23 november de sterren van de Schorpioen binnen en zal vlak voor de winterzonnewende de Boogschutter binnenstappen (naar de punt van de pijl in de boog). Als we terugkijken naar het artikel over het Michael seizoen, kunnen we ons deze machtige drie-eenheid van sterrenbeelden herinneren: de Maagd Sophia (Maagd) wordt verdedigd door Michaël (Weegschaal) tegen de Draak krachten (Schorpioen), de grote oorlog in de hemel uitbeeldend die door Michaël werd uitgevochten toen de drakenkrachten werden neergeworpen op de Aarde en in de mensheid. De Zon gaat tijdens het Michaël seizoen door deze sterren en nu tijdens Advent naar de sterren van de gevallen drakenkrachten. Dus, de Zon die door de sterren van de Schorpioen gaat zijn een kosmisch beeld van onze ziele uitdagingen tijdens de Advent. Om het hogere Zelf, de Zon, naar de gevallen krachten van Schorpioen in onszelf te dragen!

De Schorpioen was ooit een Adelaar. Als we de vier archetypen Leeuw, Stier, Adelaar en Mens kosmologisch bekijken, worden ze vertegenwoordigd door respectievelijk Leeuw, Stier, Schorpioen en Waterman. Rudolf Steiner beschrijft de oorsprong van deze archetypen als verband houdend met de evolutie van de mens, aangezien de verschillende dierlijke vormen vroeg in de lichamelijke afdaalden, zodat de ware menselijke vorm zich op de juiste wijze kon ontwikkelen. Elk van deze vier vormen onthult een aspect van de viervoudige mens die zich als het ware verdichtte tot een dierlijke natuur: de Leeuw, het etherische; de Stier, het fysieke; de Adelaar, het astrale, culminerend in de Mens, het ego. Maar wat gebeurde er zodat de Adelaar de Schorpioen werd? Het verhaal van de zondeval zoals beschreven in Genesis vertelt ons wat er gebeurde. De astrale natuur, de Adelaarsnatuur, werd doordrenkt met het Luciferische principe, waardoor de mens tot zelfbewustzijn werd gebracht en het begeerte-element ontwaakte dat inherent is aan egoïsme. Zo werd het astrale lichaam gecorrumpeerd als onderdeel van het grotere plan voor menselijke onafhankelijkheid. Het astrale element van de Adelaar, dat eens in de hoogten leefde en daarboven zweefde in een helderziende waarneming, viel en werd de engel van de dood, die de toestand is van afscheiding van het goddelijke. Zodat nu de Schorpioen de gevolgen van die scheiding in de astrale natuur en verder in de lichamelijke natuur draagt. Schorpioen draagt in zijn geheel wat Willi Sucher beschrijft als het "doodsperspectief", de consequentie van afscheiding. Rudolf Steiner geeft in zijn voordrachten Egyptische mythen en mysteriën GA 106 machtige beelden van de menselijke evolutie en wijst erop dat de Schorpioen ten diepste verbonden is met die tijd waarin de dualiteit van de sekse voor het eerst verscheen en overeenkomt met "dat wat het toppunt was van de dierlijke evolutie, de tijd waarin de mens het geslacht verwierf", wat hij elders beschrijft als het scheppende Woord van Brahmin besloten in de Eros-liefde. Hier stuiten wij op zeer diepe mysteries van de relatie tot de scheppende kracht van het Woord en de krachten in de seksualiteit, waarschijnlijk een van de krachtigste vermogens in het menselijk bestaan. De Schorpioen draagt dus veel in zich dat overeenkomt met de dierlijke natuur, die in de loop van de evolutie is gecorrumpeerd naarmate deze natuur meer vereenzelvigd raakte met het lichaam en de wereld van de zintuigen via het astrale lichaam. Het is de kosmologische verbeelding van de ongetransformeerde astrale natuur die wacht op verlossing door het hogere Zelf dat in ons werkt. De weg van de Advent is dus de weg van zelfkennis, of de weg, zoals beschreven in De wetenschap van de geheimen der ziel GA13, van de ontmoeting met de kleine wachter op de drempel, die van ons vraagt gezuiverd te worden, zodat wij met Kerstmis bereid zijn het reine Kind, het reine Nathan-wezen, te ontmoeten. Want dit Kind van de kribbe is degene die niet aan de zondeval heeft deelgenomen, maar als de eerste Adam in reine, niet gecorrumpeerde gedaante opnieuw verschijnt om de drager van de Christus te worden. Willi Sucher presenteert een nieuw toekomstbeeld van de Schorpioen, dat niet een terugkeer is naar de Adelaar van de oude helderziendheid, maar veeleer een nieuwe vogel, de Duif, die het beeld is van de Heilige Geest, het getransformeerde astrale lichaam.

Als we het hebben over Advent als een tijd van "worden" moet ik denken aan de woorden tijdens de Advent als onderdeel van de Akte van Menswording van de Christengemeenschap, waarin gesproken wordt over "worden". Ook in de proloog van het evangelie van Johannes staan de woorden: aan hen die de IK BEN ontvangen wordt de "kracht gegeven om kinderen van het Goddelijke te worden". Rudolf Steiner gaf specifieke evangelielezingen voor de verschillende feestseizoenen. Het is opvallend dat van Michaël tot Advent de evangelielezingen afkomstig zijn uit het Boek van de Apocalyps, dat machtige kosmische beelden zijn van de menselijke evolutie naar de toekomst en de beproevingen op grote schaal van de toekomstige tijdperken van de mensheid. In de adventstijd echter komen de aanbevelingen voor de lezingen uit het evangelie door Steiner uit de zogenaamde "Kleine Apocalyps" van Christus (Lucas 21:25-36), waarin sprake is van grote omwentelingen en rampen, maar ook van grote angst en vernietiging binnen de mensheid (vergelijkbaar met wat er nu in onze tijd vooraf lijkt te gaan). Toch spreekt het ook over de verschijning van de etherische Christus die verkondigt dat onze verlossing nabij is als we te allen tijde rechtop en waakzaam

kunnen staan. Met de huidige wereld waarin wij leven, krijgen deze woorden in Lucas en deze adventstijd een nog krachtiger betekenis ... te allen tijde waakzaam zijn en rechtop staan.

In de buitenwereld is de Advent misschien wel een tijd van de grootste drukte en van winkelen (ook al is dat in de adventstijd allemaal digitaal), wat ons afleidt van de ware uitdaging van de Advent, namelijk om ons "zelf" (met een kleine "z") te confronteren met alles wat transformatie behoeft en de weg te bereiden voor de Zon om middernacht, de geboorte van het hogere Zelf met Kerstmis. Sergei Prokofieff beschrijft in zijn boek, "De kringloop van het jaar als weg tot de etherische Christus", de vier weken van Advent als een pad dat leidt van het gewone aardse zelf, of lagere zelf, naar het hogere zelf in het Nathan-kind op 25 december. Vervolgens leiden de Heilige Nachten ons van dit hogere zelf naar de ware IK BEN, de kosmische Christus die op Driekoningen tot Vlees geworden is. Als we naar ons sterrenhuis kijken, kunnen we deze waarheden in hun schrift zien. Maar, zoals Rudolf Steiner in een ander vers uitdrukt, het is nu de tijd voor ons om te beginnen te leren tot de sterren te spreken. Het zijn niet de sterren zelf die ons bepalen, maar veeleer ons bewuste geestelijke streven dat de wereld van de sterren iets te bieden heeft. Dit betekent dat onze spirituele weg op en met de aarde iets geeft aan de wezens van de sterren die wachten op onze activiteit van opoffering. Op deze manier worden wij, geen kinderen, maar broeders en zusters van de goden in het vervullen van het goddelijke evolutionaire plan voor de mensheid.

Jonathan Hilton
astrosophy.com